

JEDNOG DANA, JEDNOG LETA..

Jednog dana, jednog leta - negde na kraj belog sveta.
Dok su tople kiše lile - sretoše se slon i pile.

Nisu znali, nisu hteli - slučajno se eto sreli.
Al' taj slučaj čudan posta - druženja im nikad dosta.

Zajedno su cveće brali - po barama noge prali.
Smejali se dan do podne - misli čiste, blagorodne.

Veličina nije bitna - ako duša nije sitna.
Drugarstvo se pravo stvara - bez imanja i bez para.

Jednog dana, jednog leta - rastavi ih neka seta.
Pile ode svojoj kući - slon u krdo sve plačući.

Nisu znali, nisu hteli - slučajno se eto sreli.
Sretna lica, noge bose - a sad tugu sobom nose.

Od tad prođe mnogo leta - razdvojeni u dva sveta.
Preko mora, šuma, bara - još se vole dva drugara.

I dok tople kiše liju - noću kad se od svih skriju
Još sanjaju dane mile - kad su bili slon i pile.

Goran Radošević Radoš

